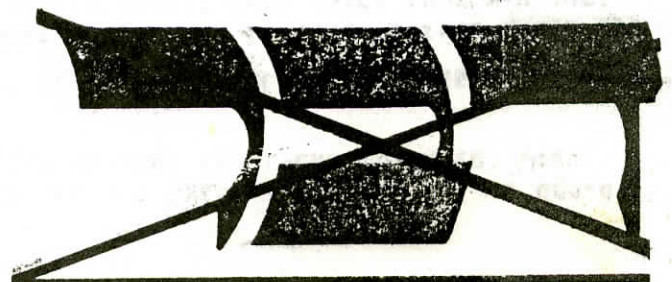

חסל סדר

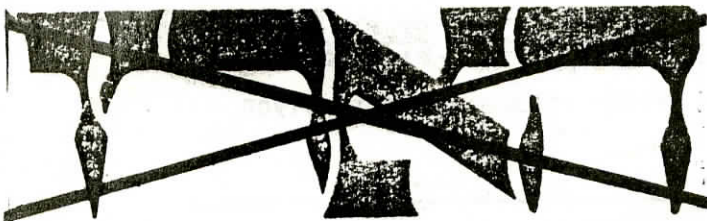
עיתונות בוקר

יום רביעי, י"ט בשבט תשמ"ט, 25 בינואר 1989 • גליון 19631

~~THE JERUSALEM
POST~~

Vol. LVII, No. 17639 Tuesday, January 24, 1989 • Shevat 18, 5749 • Jamad 11 16, 1409 NIS 1.40 (Eilat NIS 1.20)

ראו פרטים ב"מה נשמע"-----

1.50 ש"ח יום ד', י"ט בשבט תשמ"ט, 25 בינואר 1989 JANUARY 25 1989 VOL.70/21125
מילל סעיף 1.30 בנחלת 1.30 ש"ח

מספר 1109 כפר הנושא כ"א בשבט תשמ"ט 27.1.89 עלון פנימי

(תחי הסטטיסטיקה - המשך)

"תודה רבה, זה הכול", אמר הקול לבסוף. "את יכולה להעביר אותי ל-090?"
"בהצלחה", אמרתי ומיהרתי לשלוף את דף הטלפונים, כדי לבדוק מי יהיה הקורבן
האנונימי הבא. לא אגיד לכם. אבל אשת 090 אמרה לי שהוא היה במקלחת בזמן שצילצל
הטלפון וכך התחמק באלגנטיות.

עד כאן החלק ההיתולי. אבל יש גם צד רציני לכל העניין.

בימים טרופים אלה מושיבים צוות של אנשים ליד טלפונים, כדי לנהל שיחות בין-
עירוניות ממושכות בקנה-מידה לא קטן, במטרה לעשות - - - מה?

לבשר לנו בעוד שנתיים שבמחקר המדעי, שנערך בתחילת שנת 1989, ל-37% מהחברים
היה אמון מלא במוסדות המשק, ל-27% לא היה אמון כלל ו-36% לא ידעו להחליט? או
אולי חשוב לנו לדעת, ש-62.5% חשבו שהעיתונות הכללית מוסרת אינפורמציה יותר מדו-
יקת על התנועה הקיבוצית מאשר "הדף הירוק"? (כן, גם על זה שאלו - שכחתי לציין!)
האם התנועה הקיבוצית תתמוטט, אם לא נדע שרק 5% קוראים "דבר" (אם לא ייסגר עד אז)?
האם העובדה ש-75% אמרו ביום מסויים, בלי אפשרות לשקול, שרמת האוכל לא נראית להם,
תניע את התנועה הקיבוצית להעלות את יום הכלכלה או תעזור לקיבוצים במצוקה לעשות כך?
גם אם דירגתי את רמת החינוך שלנו ב-2, על רגל אחת, וכך עשו עוד 55% של הנשאלים,
מה זה אומר על מצב החינוך בתנועה?

אבל אני מכירה אתכם (וגם את עצמי) כולכם תתייחסו בכובד-ראש למימצאים, תנחחו
אותם על ימין ועל שמאל, תיכנסו בגללם למצב-רוח (או לאופורייה) - כי הרי זו סטטיס-
טיקה, והסטטיסטיקה אינה משקרת!

האם באמת לסטטיסטיקה אנחנו זקוקים?

אנגה (חנה) סגל

ועדת הבריאות מודיעה:

חברים הרוצים לבקר בן-משפחה בבית-החולים וזקוקים לנהג,
יוכלו מעתה לפנות להנרי שפרונג והוא ידאג למציאת נהג מתנדב.
סידור זה מיועד בעיקר לחברים אשר אין במשפחתם נהג.

הודעות ממחסן הבגדים

א. שעות הקבלה במחסן יהיו מעתה בימים שלישי וחמישי, בשעות 18.00-19.00.
יום שלישי מיועד לבירורים ולקניית בגדי עבודה. המחירון יהיה תלוי
על הדלת. נא לבוא עם פינקס צ'קים.

ב. סידור חדש עם בגדי עבודה: לכל מי שקיבל תקציב לבגדי עבודה נשים את
הבגדים שאינם ניתנים לתיקון בתא, בצירוף פתק.

המעוניינים לקנות בגדי עבודה יוכלו לעשות זאת במחסן הבגדים.

תודה - הלן

ב ק ב ל ו ת ש ב ת לא נתחיל השבוע, אלא ביום שישי, ה-3 בפברואר. הדחייה
היא בגלל סיבות טכניות בלבד.

מי ששם קערה עם חמר מחוץ לחדר הקרמיקה הישן, מתבקש להתקשר אתי, כדי לברר
איזה סוג של חמר הוא.

תודה - יעל נמנוב

י מ י - ה ו ל ד ת

29.1. ג'וני הרמץ

רביב פרלסון

30.1. גבי קלריס ב

ישראל הדר

דינה קרמר

דוני ולר (נכד של משפי כהן)

31.1. יגיל אורן

1.2. וילי פינקוס

שוש סולומון

דודו פלמה

2.2. אילן גינח

ליטל עמר

אידו פוקס

תומי הרפז

3.2. הילדה ברק

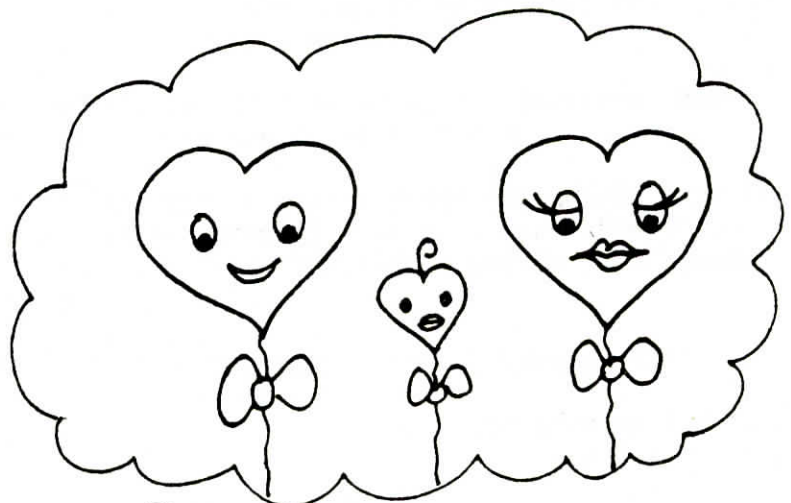
מירנדה שטרובל

ענבר הרמן (נכדה של משפי ריפקינד)

4.2. בוב ויניו

ב ת נ ו ל ד ה

להורים - מרגלית ודן
לסבים - ריני ומיכאל כהן
לסבתא-רבחא - גבי קלריס ברמן
ולכל המשפחה הגדולה - הרבה נחת!

מה נשמע?

* החיים הם קליידוסקופ ועבר עלינו שבוע, ששוב מוכיח עובדה זו. כתחילת השבוע התבשרנו על לידתה של מספר 20 במניין הנינים של סבתא ברמן - כן ירבו. (את המזל-טוב המסורתי תקראו בעמוד המתאים).

וכמה ימים לאחר מכן הלך לעולמו, בשיבה טובה, אביו של אדם בן-חנור, מר זליג חנין, אחרי שזכה לגור בחיק המשפחה המסורה בשנתיים האחרונות לחייו. ליווינו אותו למקום מנוחתו בהרגשה שהסתיימו חיים שלמים.

* הטיול המתוכנן לשבת של ט"ו בשבט נדחה מחמת התחזית המאיימת של החזאי (שהתגשמה אומנם בחלקה). אבל יש לציין שהורגשה היטב אוירת המועד. "סדר ט"ו בשבט" מילא את המועדון על גדותיו בערב שבת. ותערוכות של צמחים, עבודות-עץ, צילומי תושבים בעלי שמות "צמחוניים" - כל אלה הוסיפו נופך מיוחד. גם קירות חדר-האוכל המתקלפים כוסו בקישוטים וציורים מקוריים. וכמובן, לפני כל זה, ביום שישי בצוהריים יצאנו לשתול. חבל שהשעה המוקדמת (14.00) מנעה ממספר חברים השתתפות פעילה, באירוע שאורגן ע"י בנינו הגרים ברחבי הארץ. גילה דוארי סיפרה לי שנאספו 700 ש"ח לקניית שתילים, כשכל אחד תרם לפי יכולתו. הרבה חברים טרחו כדי למלא סוף-שבוע זה בתוכן ולכולם מגיע "יישר כוח".

* אם היה לכם קר במיוחד בשבועות האחרונים והאשמתם את גילכם המתקדם - להד"ם. חודש ינואר של 1989 בארץ-ישראל היה הקר ביותר שנרשם אי-פעם. ...

נעבור מרומו של עולם לחיי היום-יום.

* איתן ויוסי כ"ץ מספרים על התערוכה לתעשיות כימיות, שנערכה לפני שבוע בגני התערוכה במשך 3 ימים. השתתפנו בתערוכה משתי סיבות - א) רצינו להראות שאנחנו "על המפה", שמפעל "הבונים" חי וקיים, למרות כל הקשיים. ב) להראות את המפעיל החדש, ששמו המסחרי הוא Compact. זאת היתה תערוכה רצינית, עם מיגוון גדול מאוד של מוצרים וזה עזר גם לנו להתעדכן. בין היתר ראינו שמייבאים ברזים ומפעילים במחירים מוזלים, עובדה שבלי ספק תקשה על החיים בשנים הבאות. לעומת זאת, מוצרי "הבונים" עדיין יוצרים עניין רב והמוניטין שלהם גבוה. עזרו גם התגובות החיוביות של קונים שניסו ועומדים לנסות את מוצרינו.

בתערוכות כאלה לא מקבלים הזמנות, שם קושרים קשרים ומחלקים קטלוגים. יש לציין שביום הראשון קיבלנו יותר פניות מאשר בשלושה ימים בתערוכה דומה במלון "פלז'ה" לפני שנה. תודות מיוחדות לצוות הברזים, שהקים את הביתן שלנו, לרותי עמית שעיצבה את התצוגה ולכל מי שעזר בהרצה ובתפעול.

* תוצאת לוואי מבורכת למינוייה של חנה מסר לאחראית על המועדון והאולם - ✓ סכון לכל כיור מבריק וניירות למיניהם במקומות המתאימים.

* חדר הסריגה עבר לסביבה חדשה וממוקם עכשיו גב אל גב עם הסנדלרייה. אולי המקום החדש יתן השראה ליצור דברי סריגה חדשים, שנוכל לשווק?

* עם העברת ההקצבה (המקוצצת) לעיתונות אל התקציב האישי חלו תמורות דראסטיות בנוהגי הקריאה של חברינו. מספר קוראי "דבר" ירד מ-32 ל-7, קוראי "הארץ" מ-17 ל-5 וקוראי "Jerusalem Post" מ-63 (!) ל-24. בסופי-שבוע החלוקה שונה במקצת. רוב האוכלוסייה עברה לעיתונות ערב.

* שמחנו לראות שמקס כבר חזר הביתה אחרי הניתוח ומצפים לשמוע את קולו המהדהד בשבילי המשק בעתיד הקרוב.

שבת שלום והיו בריאים
א נ ג ה

בית כפר הנשיא משתתף בצערם של אדם בן-חנוך והמשפחה במות האב והסב

זליג חנין ז"ל

באנו הנה ללוות את ר' זליג, השקט והמצניע-לכת, בדרכו האחרונה. לא הרבה זמן הספיק לשהות בינינו, בקושי עברו שנתיים מאז הגיע מארצות-הברית הרחוקה, לאחר שהחליט בערוב היום לבוא ולבלות את שארית ימיו בארץ אבותינו, היא ארץ-ישראל, ליד בנו אדם ובני ביתו.

קורות חייו, עד בואו הנה, הינם הסיפור של כולנו. נולד בפולניה ולאחר שהתייתם בגיל צעיר נדד ללוגז', שם למד את המקצוע שכל חייו עסק בו - רפדות. כשבגר עבר לברלין, שם הקים משפחה ונולדו שלושת ילדיו. הוא בנה שם עסק במקצועו - עד שנאלץ לבטשו ולברוח לאנגליה, שאליה הגיע עם משפחתו זמן קצר לפני המלחמה. בלונדון, בה התגוררו, נהרגה האישה ואם המשפחה ב"בליץ". בעיר זו התפרנס, כמו גם בארה"ב שלשם עבר בגמר המלחמה, מעבודה במקצועו, שנהפך למרכז חייו. כשהזקין וראייתו כהתה, הכין את בואו לארץ, שבה הכין אחוזת קבר. בסך-הכול סיפור של אדם פשוט וצנוע.

למרות בריאותו הרופפת הצליח להגיע ל"גיל השיחי", כפי שזה מכונה בלשון התנאים בפרקי אבות. וגם אם לא הירבה לשוח, כי שתקן מטבעו היה האיש, לא עברה פגישה בינינו בשבילי המשק או בחדר-האוכל ללא חיוך ודברי שלום. ואם לא השת-משנו בפגישות אלו בלשון הקודש, שלא היתה שגורה בפיו, אזי לא פגע דבר זה במאומה במהות חילופי הדברים שנאמרו בידיש או באנגלית.

אציין לבסוף שבזמן האחרון הספיק אפילו, לשמחתו, לעסוק במקצועו האהוב, בבית התחביב שלנו, בייצור וריפוד בובות.

תנוח לך, ר' זליג היקר, בשלום על משכבך ואנו נתנחם באימרה הישנה-נושנה: ברוך דיין אמת.

יצחק עדר

דברים ליד קברו

כן, אני רואה את "דבריי" כבמה לביטוי או שיחה בינינו, כי אין מספיק זמן באסיפה.

באסיפה האחרונה שאלתי שאלה, אבל לא קיבלתי תשובה שלה ציפיתי. אין ספק שחברי מטה החירום עושים הרבה עבודה, אבל לדעתי הקמנו את המטה במצב חירום, כדי לטפל בבעיה הכלכלית שלנו. אני רואה שחלק מעבודתו שייך לוועדת המרתון שבועות את נושא העבודה בקיבוץ (בעתיד הקיבוץ). לדעתי חבל שיעל שפרונג יושבת בוועדת העבודה של המטה, בו בזמן שיש לה עבודה רבה, כרכוז ועדת המרתון, להביא לפנינו הצעות, רעיונות, דיונים וכו' הנוגעים לעתידנו.

שאלתי: איך חברי הוועדה חושבים שהצעותיהם יעזרו למצב הכלכלי שלנו? הבאתם הרבה הצעות, אבל בלי הסבר מעמיק. אנחנו (שמוכנים לעשות את כל מה שבאפשרותנו כדי להוציא אותנו מ"הבוץ") צריכים לשמוע:

- (א) איזו תמונה (יותר מפורטת) יש לפניכם על המצב, אם יום העבודה יהיה 8 שעות נטו?
- (ב) האם רשום לפניכם מה יעשו בשעה נוספת במטבח, בבתי הילדים וכו'? מה נרדף מזה?
- (ג) אם אין מספיק עבודה במחסן הבגדים היום - מה תיתן לנו שעה נוספת? מצב-רוח לחברה שרצתה לתרום ואין מספיק עבודה בשבילה? אולי חשבתם שצריך לעשות תיקונים וגיהוץ בשביל אנשים בחוץ?
- (ד) יש מספר חברים שאין להם עבודה (האם זה נכון?) ויתווספו עוד כמה בקרוב.

לפי הני"ל ומה ששמענו מיעל שפרונג ומיוסי כץ נראה לי, שכל הנושא של שעות עבודה והפסקה אחת - מכוון יותר לעובדי המפעל. לכן, למה לא לקיים אסיפת חובה של כל עובדי המפעל? אם יעל אומרת שלא אומרים לאחראי כשהולכים לשעה-שעתיים והאחראי לא מדבר עם החבר על זה, מה כל החוקים יעזרו? זה לא יספר את המצב שבו יש המנצלים את חיי הקי-בונץ. יוסי אמר שאם יתחילו כולם לעבוד ב-7.00 אז יידעו - עכשיו כולם מתחילים את יום העבודה ולא ייצאו לכל מיני שירותים. בקשר לשירותים זה נכון, אבל לא בקשר ליום העבודה. האם לא שמעת על חבר שהופיע במפעל ואחרי זמן מה נעלם? אבל הוא התחיל את יום העבודה בזמן.

אין ברירה, עלינו ללמוד לדבר בגלוי וישר אל בן-אדם שחי איתנו במקום זה. יוסי הוא מנהל או אחראי, לכן הוא לא צריך להיות שוטר. אני מתנגדת לגמרי לשיטה כזו, אבל לאור המצב האחראי כן יכול להזמין חבר לשיחה ולהגיע להסכם. משהו מהוועדה אמר באסיפה, שאם נחליט לפי הצעות הוועדה, זה יקל על האחראי לדבר עם חבר. זו לא הדרך. אין צורך בחוקים לחברים (שרובם די בסדר ואחראים). בגלל המספר ש"לא בסדר".

בעניין דירוג גיל החלטנו באסיפה האחרונה, אבל אני רוצה להזכיר למטה, שקיים רק למצב החירום, שאין זה בתחום שלו להציע, שמי שיהיה בן 65 בעוד שנתיים יחכה עוד חמש שנים נוספות לדירוג. הצעה לשנות מתי להתחיל את דירוג הגיל - זה שייך למרתון.

תורבויות - מהי התמונה שאתם רואים, אם נעשה עוד תורנות. אם אתם אומרים שנו-דק לפחות מתנדבים - תסבירו מה הכוונה. אם נעשה תורנות בערב, מה המצב בייח שעות העבודה של המתנדב, שעל-ידי התורנות שחררנו אותו? מה זה עושה למצב הכלכלי? חנו לנו אינפורמציה. האם זה רעיון או יש לכם פרטים? כתבתם "יתכן וסידור כזה גם מאפשר מסירת שירותים של כל החברים לשבוע אחד בשנה במקום שבועיים ובדרך זו לגרום לפחות הפרעות בייצור השוטף בענפים". מצויין. עשיתם חשבון? תסבירו לנו, מהי התמונה שלפניכם.

חופש - למה להגביל? אפשר להחליט שלימים שלוקחים מעל שבועיים דרושה התאמה עם האחראי לענף. בעולם הזה חיים עד 90+ או הרבה פחות. לכן כל עוד שיש לחבר מבוגר הכוח לצאת לחופש - שייצא.

(המשך בע' 6)

(בין האסיפות - המשך)

לצעירים עם ילדים ולרווקים (שיהיה להם לבריאות וסיבות טובות לנסוע) לכל אחד יש צרכים משלו וצרכים לנהוג בהבנה, באחריות ובהתאם לצרכים של מקום העבודה. אותו כלל שייך, כמובן, למשחקי ברידג', טניס, לזמרי מקהלה וכו' - לא להפסיק, אבל לעשות הכול באחריות, בהבנה ובהתאמה.

חברי הוועדה, קשה לכם להבין את הרגשת החבר "בשוליים". אתם בתוך כל הנושא - ואנחנו לא. עליכם להעביר לנו מקסימום אינפורמציה (לא רק דו"ח) שחשבתם את כוונתכם בכל הצעה, איך אתם רואים שאפשר להפעיל את הכול ומה אתם רואים כתוצאה מזה.

ובהזדמנות זו לחברי המטה:

- (1) האם משהו כבר יצא כנציג המשק לבדוק אפשרויות של עבודת חוץ או להביא עבודה הביתה? אם כן - לאן הגענו?
 - (2) האם התעניינתם אם אפשר לקבל עיתון אזורי שיאפשר לחבר לחפש עבודה באזור שאולי מתאימה לו?
 - (3) מה עם כל הרעיונות שהביאו לפניכם? לאן הגענו?
- תבינו שיש רצון טוב, אבל התקשורת כרגיל לא מספיק טובה.

נ ט ע

??

חברים, שלום,

אנו עומדים לקיים דיון על הקליטה בכפר הנשיא בעוד מספר שבועות.

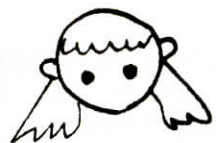
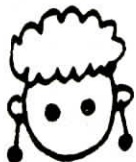
זה זמן רב שאנו מרגישים בתוך הדיונים בוועדת הקליטה, שאיננו יודעים מה רצון החברה בענייני קליטה, ובמהלך הערב אנו מבקשים לקבל היזון חוזר מהחברים.

מתוך השיחות שקיימנו התברר לנו, שלמעשה אין היום כיוון קליטה ברור ומומלץ לא על-ידינו ולא ע"י הקיבוץ כחברה, ואנו קוראים לכולנו לפתוח אפשרויות, להסתכל ולבחון מחדש מחשבות ונהגים מהעבר - על-מנת להחליט האם, איך ואת מי לקלוט.

עומד להיות ערב מעניין. שלושה חברים יפתחו בסקירה קצרה של שלוש גישות שונות לקליטה. ניגע בנושא קליטת בנים ונעלה גישה חדשה לגמרי על איך ומתי לקלוט.

הנושא נוגע לכל אחד מאיתנו ואנו, חברי ועדת הקליטה, נשמח לראות אותך בדיון כמקשיב או כמשתתף פעיל. אנו מעוניינים שקהל גדול ומגוון יגיע לערב זה - לטובת כולנו.

ג'נט פרימוסט
בשם ועדת הקליטה

בינינו לבין עצמנו

ת מ ר ב ר ת מ ן ה מ ש ב ר

א. חירום או בהלה

אין ספק שצוות החירום פועל תחת אילוצים רבים. התפקיד שהוטל עליו הוא בעל ממדים שלא שיערנו, כשהתמונה הכלכלית התחילה לאצטייר. ובכל זאת, מן הדיון שהיה באסיפה האחרונה מתקבל הרשם שההצעות מבוהלות, לא בדוקות וכתובות בלשון שמעליבה לא מעט מן החברים, שחיים שנים רבות בקיבוץ זה.

מדברים על מוסר עבודה ומודים שחריגים מן הרצוי הם מעטים. שולפים שפן מן הכובע זמכריזם "יום העבודה הוא שמונה שעות נטו", מבלי להתייחס למה שעושים בשמונה שעות אלו. מדברים על הצורך לפתוח שירותים, כגון מספרה, מכולית, ספריה בשעות הערב, כאילו כל העולם ואשתו בעיר אינם נזקקים לשירותים האלה במשך היום ורק בכפר הנשיא בעלמים עובד זה או מנהל זה כשצריכים אותם. והמציאות בעולם המסחר והתעשייה היא לא אחרת מאשר בכפר הנשיא, והראייה: מטלפנים למפעל X ומבקשים את המהנדס פלוני. המזכירה שלו אומרת: "מצטערים מאוד, הוא לא פנוי כרגע. אם תשאיר את מספרך, הוא יתקשר אליך." מה זה "לא פנוי"? נמצא בישיבה, קפץ החוצה לקנות פרחים, הלך לשירותים ומצא שמנקים אותם, לכן הלך עוד מאתיים מטר לשירותים הקרובים (לא קורה אצלנו?), קפץ למרפאת השיניים כי הכאב משגע לו את השכל ואם יחכה עד הערב ישאר סמרטוט ולא בן-אדם.

ברגע שגורם מרכזי בקיבוץ זה יכריז - "חברים, מצאנו משהו מיוחד - צריכים לעבוד שעות בוספות כדי שנוכל לנצל אותו" - חברים ובנים מכל הגילים יתנדבו ויעבדו. ומי שלא יעשה לא יעשה מפני שהוא לא מסוגל או עייף או חולה, ולא מפני שהוא לא רוצה. ואם כולם יבואו לאכול בשעה 7.00, הטור ליד הדלפק יהיה כה ארוך שהאחרונים יחזרו לעבודה באיחור של שעה פלוס.

ב. אחרי ההסבר

מי שבא לשמוע ^{הסבר} לאן נעלמו הכספים, שהיה באמצע השבוע האחרון, יצא בהרגשה שלא מדובר במושעים גדולים או אפילו קטנים, אלא באנשים שלא צעקו "משבר" בעוד מועד או שאם צעקו, צעקו בלחש. ואנחנו, הציבור שהגיע לאסיפה, יצא מוקסם מן הדיבורים על "הל-וואנט טובות" ולא תפס שגם את "ההלוואות הטובות" צריכים להחזיר בתוספת ריבית. נסענו בהמונינו לחו"ל, מי בעזרת קרובינו ומי בכסף הקיבוץ. המסקנה היתה שאפשר לבלבל את רוב האנשים רוב הזמן, או כל הזמן, ביחוד אם הציבור רוצה להיות מבולבל.

ג. קני-קש

שריטה הוזמנה ע"י צוות "עקרונות הקיבוץ" לדווח על מה שמרחש בקיבוצים אחרים. בין שאר הדברים היא אמרה שכל הקיבוצים מנסים למכור ארוחות לתיירים, אבל יש מעט תיירים. הרבה קיבוצים רוצים לעסוק בתיירות ולא לוקחים בחשבון שענף זה מחייב עבודה בשבתות ובחגים, במיוחד בעונת הקיץ. הנסיונות לפתח מתפרה שתשרת את הסביבה נכשלים, כי רק בעזרת ערבים/ערביות, שלהם משלמים משכורת נמוכה, אפשר להרוויח. עבודות שעושים ב-SOFT & EASY הן רווחיות אבל מטמטמות, והחקלאות נמצאת במשבר. לפחות לאחד ממאזיניה של שריטה היו מחשבות עצובות: איזו מדינה נורמלית גחסל את החקלאות שלה, במיוחד חקל-אות שנחשבת בין המתקדמות בעולם? בסופו של דבר, האדמות שהוכשרו בעמל ובכסף רב, המים הנשאבים מן הירדן, ינוצלו ע"י ערבים. אסור להשלים עם מצב זה.

(המשך בע" 8)

ד. מצויינות

מדברים הרבה בימים אלה על רצון המצויינים לעסוק במקצוע שלהם, מחוץ לקיבוץ, כדי שיבואו על סיפוקם המקצועי והקיבוץ ייהנה ממשכורתם הגבוהה. כדי לעודד מגמה זו, הרי סיפור קטן.

פעם היה מהנדס צעיר שחי וגדל בקיבוץ. הקיבוץ שמח שבניו ובנותיו רצו ללמוד מקצועות רבים כאות נפשם והלך לקראתם. המהנדס למד והצליח בלימודיו. בבוא היום נשא אישה יפהפיה ונולדו זה אחרי זה, בהפסקות נאותות, שלושה ילדים. יום אחד חשב הבחור, שבינתיים כבר לא היה כל-כך צעיר, "מה אני עושה כאן? המקום קטן עלי, המפעל שלנו לא מי-יודע-מה והחבר'ה בעיר שאיתם עבדתי ושירתתי כולם מסודרים - דירה נאה חמש דקות מכפר סבא, אוטו משלהם עם הוצאות על חשבון המפעל, נסיעות תכו-פות לחו"ל עם הרבה "דיוטי-פרי"... כאן אני דפוק." הלך למזכירות ואמר שיוכל להרוויח פי ארבעה למען הקיבוץ, אם רק יעבוד במפעל בחוץ. הבינו אותו, בחושבם זה בשר מבשרנו ומה רע בזה.

עבד בחוץ כמה שנים ואז הגיע למסקנה שלא יתכן שאשתו וילדיו יסבלו מהעדרויותיו התכופות. הודיע לקיבוץ שהמפעל שבו הוא עובד מאלץ אותו - בצער, כמובן, כי המקום הוא ביתו והוריו עודם חיים בו - לעזוב.

הלכו וקנו קוטג' חמש דקות מכפר סבא. המצויין התנסה בהחלפת אוטו, בצורך לקנות מקרר יותר גדול, בעמידה בתור, בפקקי תנועה, ברצון אשתו להצטרף לכמה מנסיעותיו לחו"ל. היה צורך במטפלת וספונג'רית ואוטו שני, כי אי-אפשר ללכת 20 ק"מ לכפר סבא. במפעל שבו עבד המצויין התחילו לקצץ, כי יש תחרות ויש טובים ומצויינים ממנו, והו-דיעו לו שעליו ללכת.

עכשיו עמדו בפניו שתי אפשרויות: לחפש מפעל אחר או לצאת לחו"ל, ששם יש תמיד מקום למצויינים. אחד מילדיו הציע לו לחזור לקיבוץ, אבל אמא השתיקה אותו באומרה: "אל תהיה טיפש כזה, למצויינים אין מקום בקיבוץ. אתה רוצה שאבא יעשה תורנויות כל ימיו?"

פינת דודה ינטה

- * לדודה ינטה שלום, מה יהיה אם תהיה חלילה רעידת אדמה? על החתום: חברה דואגת. לחברה דואגת שלומות, טוב שאנחנו, הנשים, דואגות, כי אם זה היה תלוי בגברים, האדמה היתה נפצרת ובוולעת אותנו ואיש לא היה שם לב. כידוע לך, יש לי מעין קרובי משפחה שגרים בדירה תחתונה בפרוייקט "חרמון" ואם תהיה רעידת אדמה, אני לא אופתע אם יתעוררו בוקר אחד וימצאו את כל אלה הגרים בדירות העליונות יחד איתם במיטה. אבל מה זה קיבוץ, אם לא מיטה משותפת, אני תמיד אומרת. במקרה הגרוע, אם תרגישי רעידה חזקה, תיכנסי מתחת למיטה וקחי איתך כמה ספרים - מי יודע מתי יחלצו אותך?
- * לדודה ינטה היקרה, נשבר לי מהאינתיפאדה. נמאסו עלי כל הפצועים וההרוגים שלהם. אני שוקל ירידה מן הארץ. האם אני צודק? - בעל מצפון. לבעל מצפון היקר, המון אנגלים עוזבים את אנגליה ומהגרים לאוסטרליה, אבל לא בגלל מעשי החיילים הבריטיים בצפון אירלנד, אלא בגלל מצוקה כלכלית. וכשנמצאים באוסטרליה מוצאים, שהכושים הילידים מופלים ומושפלים ומוכים בתחנות משטרה עד שכמה מהם מתים או מתאבדים. צחוק הגורל, נכון? האמריקאים הרגו רבבות חפים מפשע בוויט-נאם. הרבה בעלי מצפון מתו והיו כאלה שסירבו לשרת בצבא, אבל מעטים היגרו מאמריקה. בתורת עמנו כתוב "צדק צדק תרדוף", אבל לא כתוב "ברח מן המערכה". וכשאתה ואשתך וילדיך יהיו שם בניכר, לא תראו פעולות ברוטליות ומיעוטים מושפלים וחיילים יורים? תראו, ואז תוכלו להתנחם שהם, "הגויים", עושים את זה. או אולי תנדוד לגלות אחרת, כמו שעשו אבותינו כל פעם שמים הגיעו עד נפש. המדינה הזאת קיימת פחות מארבעים ואחת שנים ואתה רוצה שכבר תגיע לרמה שמדינות אחרות אולי הגיעו אליה אחרי מאות בשנים?

שבת שלום
א ר י ק

העיקר הבריאות

הודעה ממרפאת השיניים:

רופא השיניים יוצא לחופשה מיום ו'. 27.1.89 עד יום א', 5.2.89.
במקרים דחופים נא להתקשר עם דיאן, העובדת במתפרת ילדים.
גם אני נוסעת לכמה ימי חופש. אפשר לגשת לאורלין בענייני בריאות, בשעת הצורך.

לכולנו - לבריאות
רוח גולן

ת ז כ ו ר ת

להורים, לדודים/דודות, לסבים/סבתות:

השיניים הן אוצר גדול ויקר-ערך שהטבע חנן בו את האדם מילדותו. כמו כל אוצר, זקוקים גם שינינו לשמירה מעולה משחר הילדות, כי כל פגיעה בהן איננה ניתנת להחזרה.

אוכלוסיית המבוגרים היא למודת סבל, שנגרם כתוצאה ממחלות שיניים ומן הטיפולים בעקבותיהן, אך לקח זה אינו מיושם, לצערנו, בטיפול ובחינוך הילדים.

בדאגה לבריאות ילדינו, אסור לנו לשכוח את בריאות שיניהם. במרפאות אנו מודעים לבעייה זו ואנו ערוכים באמצעי הסברה; מאפשרים בדיקות שגרתיות וטיפולים, וכן ניתנים פלואורידים, כדי למנוע ריקבון שיני הילדים.

יש לזכור - כי אכילת ממשקים (סוכרים) הוא אחד הגורמים לעששת-ריקבון השיניים. עששת השיניים הינה מחלה המועברת משן לשן, מחלה הניתנת למניעה.

המשפחה יכולה וחייבת להיות שותף פעיל במניעת המחלה. תזונה נכונה - דלת סוכרים חייבת להחליף את זלילת הסוכרים. ניתן גם להשתמש במזון המחליף ממתקים, כמו במבה, ביסלי, פירות ועוד. יש למנוע מהילדים משקאות מתוקים לפני השינה ויש להקפיד על ביקורי השיניים לפני השינה.

אל נעניק אהבה לילדינו בממתקים. נשמור על בריאותם ושיניהם הטבעיות.

נ ר - ז י כ ר ו ן

כ"ג בשבט תשלי"ה - שושנה אדלשטיין
כ"ח בשבט תשמ"ח - מר אוברי רזניק

פִּינֵת הַסֵּרֵט הַשָּׁבִועִי

שם הסרט: צהוב הזקן YELLOW BEARD

בימוי: מל דמפסקי

משחק: גרהם צ'פמן, ג'ון קליז, פטר בויל, מרטי פלדמן, סוזנה יורק

הסרט הוא קומדיה על שודדי-ים במאה ה-17, שבו עושים יד אחת קומיקאים בריטיים ואמריקאים. את הנסיון הזה מחולל היום ג'ון קליז בסרטו החדש והמפורסם "דג ושמו ונדה". ג'ון קליז מגלם בסרט ימאי עיוור בעל כוחות מופלאים. עלילת הסרט מסובכת ביותר וקשה ללגאמין שתוכלו לשחזר אותה גם אחרי הסרט, אך בעיקרו של דבר הסרט עוסק בשודדי-ים בלונדוני ופרוע ביותר, שיוצא לאחר מאסר ממושך להשיב לעצמו את אוצרותיו הגזולים. יחד איתו הוא לוקח את בנו, שלמרבית הבושה הוא אינטלקטואל ושעל קרקפתו חקוקה מפת האוצר.

קומדיה מעורבת אמריקאית-בריטית, עם חותם חזק של המונטי-פייטונס. מבדר. לאוהדי ה"מונטי-פייטונס" חובה.

1. (ומה יהיה) סרטים

מדיוני צוות מרתון לחינוך

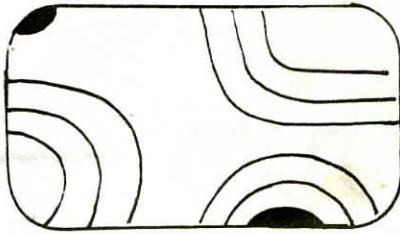
על צוות המרתון בחינוך הוטל תפקיד לא קל: לשנות את החינוך הלא מוצלח שלנו (כי אחרת איך אפשר להסביר את דרישת המרתון דאז להקים צוות כזה?) ולהביא לחברה תוכנית מהפכנית שתפתור את הבעיות או לפחות את חלקן.

אמרתי "לא קל", לא רק בגלל כובד המשימה, אלא גם משום שבשטח פועלות כבר ארבע ועדות חינוך אחרות, אשר כל אחת מהן עסוקה בפיתוח תוכניות שינוי: ועדת נעורים עובדת על תוכנית חדשה לנערים המתמרדים (שאת פרטיה, אני מקווה, נוכל ללמוד בקרוב). ועדת ביה"ס נאבקת במחלות ילדות רבות בעקבות המעבר לביה"ס האזורי. ועדת הגיל הרך שינתה לאחרונה את שיטת הביגוד, הרחצה וההקמות. ועל כולן מנצחת ועדת החינוך. אז מה כבר נשאר לנו לעשות מבלי להיכנס לחייהן ה"פרטיים" של ועדות אלו? אחרי דיווח קצר, לשם השכלה כללית, שקיבלנו ממרכזות הוועדות הנ"ל, החלטנו שלא לעסוק בשאלות המטרידות אותן, גם אם ביקשו את עזרתנו. אנחנו נעסוק במטרות וב-דרכים להשיג אותן.

השאלונים שקיבלנו חזרה (כ-20% מכלל החברים, שהם מידגם די מייצג של החברה) מלמדים אותנו, היכן הן בדיוק נקודות התורפה ועל מה יש לעבוד.

החלטנו, אם כן, לבחור 4 או 5 נושאים מתוך רשימת המטרות החינוכיות ובעזרת גורם מקצועי מבחוץ להתחלק לקבוצות עבודה, שיעמיקו כל אחת בשאלה אחת ויציעו פתרונות.

את תוצאות השאלון נפרסם אי-שם בעתיד הקרוב.

תתי הסטטיסטיקה!

הטלפון צילצל בחמש וחצי אחה"צ - שיחת-חוץ.

"זאת חנה?" שואל קול צעיר ונמרץ מעבר לקו. היסטטי. אומנם ישנם אנשים ברחבי הארץ (בעיקר במשרד הדינור), המכירים אותי בשם זה. אבל עניתי בזהירות: "כאן כפר הנשיא". אחרי דין ודברים התברר: הגיע המשאל הטלפוני מטעם המכון לחקר הקיבוץ באוניברסיטת חיפה, שאודותיו התבשרתי בחוזר לפני מספר שבועות. "שמך הועלה במדגם של חברי התנועה הקיבוצית וכו' וכו'". השאלון הוא אנונימי. "נו, טוב, אם אני מדגם, אני מדגם. "שאל, בני", אמרתי. "זה יקח בערך עשר דקות", אמר הקול, עלייך לדרג כל תשובה במספרים מ-1 עד 4. 1 = מעט מאוד, 4 = הרבה מאוד."

השאלה הראשונה היתה "איך את מעריכה את המצב הכלכלי של הקיבוץ שלך?" "אחת", אמרתי בלי היסוס. "זה רע מאוד, את יודעת?" הוא אמר. "יודעת".

"מה את חושבת על המצב החברתי?" "שלוש", צעקתי והתחלתי להסביר במה זה מתבטא. אבל שאלה נוספת כבר היתה בדרך.

"מה דעתך על חיי התרבות?" דירגתי כפי שדירגתי. הלאה.

"איך את רואה את מערכת החינוך?"

"מה מידת האמון שנותנים החברים במוסדות המשק?"

"מה את חושבת על רמת החיים?"

"מה דעתך על רמת האוכל?"

"האם התקציב האישי מספק אותך?" וכך הלאה וכך הלאה, כשהשאלות מכסות בדייקנות את כל שטחי החיים.

"עכשיו נעבור לשינויים אפשריים במערכת", ממשיך הקול. יש לי ברירה? "טוב", עניתי.

"מה דעתך על ביטול חדר-האוכל?" על תקציב אישי לחשמל? על תמורה בעד עבודה נוספת? - - -

בשאלה 30 בערך נשברתי. "שמע", אמרתי, "אתה שואל אותי שאלות שעל כל אחת מהן יש צורך לחשוב לפחות שתיים".

הקול צחק. "נכון", הוא אמר, אבל אם היינו שואלים שאלות פתוחות - - -

סיימתי את המשפט בשבילו - - - אז לא הייתם יכולים לסכם אותן בצורה סטטיסטית."

"זהו בדיוק", הוא אמר, מופתע. "אז עכשיו אשאל אותך על כמה דברים אישיים: "האם את מרוצה מעבודתך?"

"האם היית מוכנה לעבוד שעות נוספות?"

"איך את מעריכה את סיכויי התנועה הקיבוצית לשרוד?" - דירגתי "3".

"איך את מעריכה את סיכויי קיבוץ לשרוד?"

"חמש-חמש", צעקתי. "יש רק ארבע", הוא אמר.

"האם את ממלאת תפקידים או חברה בוועדות?"

"אני עורכת את העלון", (זבנג - הלכה האנונימיות).

"איזה עיתון את קוראת?" - הסברתי לו את המתרחש בימים אלה בקיבוצנו בנושא זה והפעם הוא רק הקשיב. ככלות הכול, שאלה כזאת קצת קשה לדרג בין 1-4!

(המשך בע' 12)

NEWS OF THE WEEK -

* Not very much this week. According to the radio January 1989 was the coldest on record for this region - so it wasn't just the old bones refusing to get warm----

* Our Army exercise went off alright. Apparently the general who came to check was furious because Reuven Guter wouldn't let him in at the gate without getting in touch with his "superior officer".

* Since the newspaper allowance was passed over to chaverim's personal account, the number of Jerusalem Post readers has dropped from 63 to 24. The Hebrew evening papers are that much cheaper.

Shabbat Shalom, INGE

EULOGY at the graveside. (by Yitzchak Eder)

We have come to pay our last respects to Selig Chanin, a quiet and unassuming gentleman. He was not with us for very long - barely two years have passed since he arrived here from distant shores, in order to spend his remaining years in the land of his fathers, the land of Israel, with his son Adam and his family.

His life story before his arrival here is the story of all of us. Born in Poland and orphaned at an early age, he went to Lodz in order to learn the craft which was to provide his livelihood for the rest of his life, upholstery. As a young man he emigrated to Berlin, where he married, and where his three children were born. He managed to set up a business, and then, just before the war, he was forced to leave everything, in order to escape persecution. He managed to bring his family to England, and there, in London, his wife was killed during the German air-raids.

In England, and after the war in the States, he continued to work as an upholsterer, an occupation which, in time, became the focal point of his existence. In his old age, as his eyesight began to fail, he prepared for his final emigration. All in all, the story of a simple and modest man.

In spite of his uncertain health, he managed to attain a ripe old age. He was not a talkative man, quiet by nature, but on meeting him on the paths of the kibbutz or in the dining-room one would always be rewarded with a smile or a wave and a convivial greeting. The fact that the greeting was not in the holy tongue, which he did not manage to learn, did not detract from the warmth he managed to convey in English or Yiddish.

I should mention that during the last period of his life he even returned to his original love - upholstery, helping to stuff toys and dolls in the Recreation Centre.

May you rest in peace, dear Selig, in your last resting place.

J A H R Z E I T -

23 Sh'vat - Shoshana Edelstein

28 Sh'vat - Aubry Resnik

H A P P Y B I R T H D A Y

29.1.89. Johnny Harmatz
Raviv Pearlson

30.1. Mrs. Clarice Berman
Yisrael Hadar
Dinah Kramer
Donny Waller (Cohen grandson)

31.1. Yagil Oren

1.2. Willie Pinkus
Shosh Solomon
Dudu Palma

2.2.89. Ilan Ginat

Leetal Amar

Ido Fuchs

Tommie Harpaz

3.2. Hildah Barak

Miranda Shtrubel

Inbar Harman (Rifkind
granddaughter)

4.2. Bob Vigneaux

A DAUGHTER - GRANDDAUGHTER - GREATGRANDDAUGHTER was born this week.

A Hearty Mazal Tov to the parents: Margalit and Dan

to the grandparents: Reene and Michael

and to greatgrandma: Mrs. Clarice Berman.

MAZAL TOV from all KFAR HANASSI

to the GLICK and PACKER families

on the occasion of the marriage

of Y A N I V and M A L I

KABBALOT SHABBAT in the

Dining Room for all those

interested will (we hope)

start again next week (not

this week as was previously

announced/

F I L M O F T H E W E E K

Y E L L O W B E A R D with Graham Chapman, John Cleese, Peter Boyle, Marty Feldman
and Shoshana York.

A comedy about 17th century pirates, which is an English/American co-production.
The plot is so complicated that even after seeing the film I am not sure I understand
it (says Dudu, our film-critic!). Although he does not take part, this is a film for
Monty Payton fans. You know - quite meshugge.

Notice from the Dental Clinic - Jack Carabok is away this week. Particularly
urgent cases will be dealt with by Dianne.